

Şükür Ağacının Sırrı

Resimleyen: Volkan Akmeşe

Rabia Elif Özcan Beydemir

GÖLCE
İLK GENÇ timas

KİMLER VAR?

HÜLYA (Annem): Bizler için kaygılı ama bir o kadar da sevecen biri. Bütün anneler gibi. Evimizin sevgi limanı...

ENES BEY (Babam): Biraz sıra dışı biraz uçarı... Hop diye çözüm yolu bulmak için çok çabalıyor. Neler yaptığını kitabı okuyunca siz de göreceksiniz.

BAHAR: Bu, ben oluyorum. Kafamda bir sürü kelebek uçuşuyor. Durun, yapmayın, karıştırmayın ortalığı diyorum ama dinleyen kim...

TARIK (Kardeşim): Elinde tabletiyle gördüğünüz bu sevgi kuşu, bir türlü kabına sığmıyor. Şimdi şuradaydı, hay Allah!

DEFNE (Ablam): Şiiişt telefonla konuşuyor. Kiminle mi! Birçok abla gibi arkadaşlarıyla... Ne mi konuşuyorlar; yok artık o kadar da özelini size anlatamam.

MUHTAR NEDİM (Kasabanın Muhtarı):
Misafirperver, çokça hem de... Dahası mı;
misafirperver dedim ya... Daha ne olsun.

AYŞEGÜL (Arkadaşım): Bana ne kadar
benziyor bilemezsiniz. Yoksa ben mi ona
benziyorum deseyseniz.

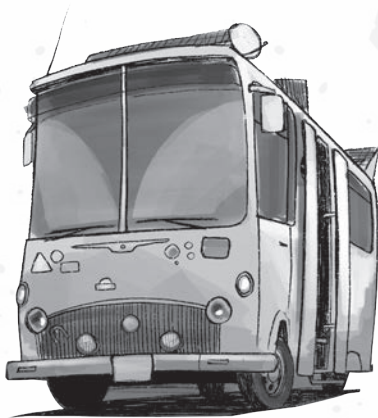

NİNE (Ayşegül'ün Babaannesi):
Tatlı dilli, mini mini... Sevimli mi
sevimli bir pamukçuk nine...

KEREM (Ayşegül'ün Kardeşi):
Tarık neyse o... Âdeta ikizi...

GEZGİN TEKER: Aaaa. Onu ben anlatmayayım,
kitabın kilit noktası... Sadece şu kadarını söyleyeyim:
Bizi aldı götürdü buralardan...

1. BÖLÜM

Gördük Görmedik Demeyin!

Tıp tıp tıp.

Pencereye çarptıp resimler çize çize kayan damlalar. Çukurlar, koyu sularla dolmuş bile. Tam, durgun bir göl gibi derken...

Şlooop!

Gitti güzelim spor ayakkabılar. Aferin sana çocuk, tebrik ederim. Çoraplarına kadar islandığını kendi ayaklarımda hissettim. Hatta ıslak çoraplarından çıkan sesleri buradan bile duyuyorum. Bisikletli de geldi, hooooop! Sana da aferin abi, tebrik ederim. Annesiyle çocuğun, bugün de duş almasına gerek kalmadı çok şükür. Arkana bakmadan kaçarsın tabii. Aman! Foşuurtt! Dur sana da madalya takmaya geliyorum kargocu amca, sakın bir yere gitme. Koca tekerlekli kamyonetinle bisikletli abiye yüzme dersi verdin.

Offf! Şapıırt!

*Pırl pırl camlar, çamurlu suyla ne de güzel süslendi ama!
Bu durumda şapıdık çoraplı çocuğa gidiyor altın madalya;
kimse kusura bakmasın.*

Sokak boşalmıştı. Yağmurlu günlerde, zaman geçmek bilmez gelirdi Bahar için. Gerçi yağmur olmadığında da durum bundan farklı sayılmazdı. Bugün olduğu gibi bazen anne babası gelene kadar camdan yolu seyreder, gördüklerini içinden seslendirirdi.

Mutlu olmak için oynadığı bu oyun bile son zamanlarda Bahar'ın sıkıntısını gidermez olmuştu. Her şeyin onu sıktığını düşünüyordu: Köşedeki kuaförün kirli beyaz tabelası. Manavın tezgâhında duran meyve ve sebzelerin kendi aralarındaki tiyatrosu. Hiç, hiçbir şey onun sıkıntısını gidermeye yetmiyordu.

İçindeki bu huzursuzluğu, şikâyetçi tavrı çözmeye çalıştı. Ne olmuştu da her şey ona sıkıntı verir hâle gelmişti.

İşte tam o anda karşıdaki kiralık yazısındaki harflere bir şeyler olmaya başladı. Yazıdaki harfler afişten kopuyor, ufalıp daha başka şekillere dönüşüyorlardı sanki. Bahar'ın donuk bakışları arasında bir güzel titrediler. Üzerlerindeki tozu, çamuru atıp okunaklı bir cümle hâline geldiler. Bahar gözlerini iyice kısıtı ve küçük harflerin oluşturduğu cümleye odaklandı:

“Neden korktuğunu biliyorum.”

Amanın! Kendine gel kızım, hayal görüyorsun. Sayın seyirciler, siz de bir şey söyleyin. Hayal görüyorum değil mi?

Sonra harfler yeniden uçuşup bu kez başka kelimelere büründüler.

“Söyleyeyim mi?”

Önce hayır anlamında başını salladı Bahar. Bilmek istemiyordu. Daha doğrusu, itiraf etmek istemiyordu. Ama daha sonra başını istemsizce aşağı yukarı salladığını fark etti. Evet demek miydi bu? Harfler yeniden hareketlendi. Hoop birden yeni bir cümle daha oluşturdular.

“Başka bir yer hayal edemediğin için korkuyorsun!”

O da ne? Karşıdaki binayla aralarındaki yolda ufak bir hareketlilik olduğunu gördü o sıra. Asfalt yol, sanki alttan iten bir güçle kıvıldanıyordu. Ama neler olup bittiğini tam olarak kestiremedi Bahar. Hemen masasının çekmecesine koştu. İçi tıka basa eşyayla doluydu.

Annemin haklı olmasından hiç hoşlanmıyorum ama gerçekten çok eşyamız var. Allah'ım bu kadar tokayı ben mi aldım? Şu kalemleri daha önce görmediğime çok eminim.

Çorba gibi karmakarışık eşyaların içinde boğulmaya çalışırken bir yandan kendine söylendi:

“Of ne zaman arasam bulamam zaten. Aha! İşte buldum.” Yeniden pencerenin dibine geldi, elindeki dürbünü soluk soluğa cama dayadı. Asfalttaki hareketli yeri bulmaya çalıştı.

Nereye kayboldu bu? Biraz daha sağa. Aşğıda mıydı yoksa? Heh, tamam. Ne! Ne! Ne!

Kapkara, kımıl kımıl bir karınca sürüsü. Yolun ortasındaki ufak bir delikten konvoy hâlinde yukarı çıkıyorlardı. Bununla da kalmıyor her karınca başını kaldırıp Bahar'a bakıyordu. Bahar elindeki dürbünün doğru çalışıp çalışmadığını kontrol ettikten sonra gözlerini ovuşturdu.

“Kendine gel kızım, sakın ol!”

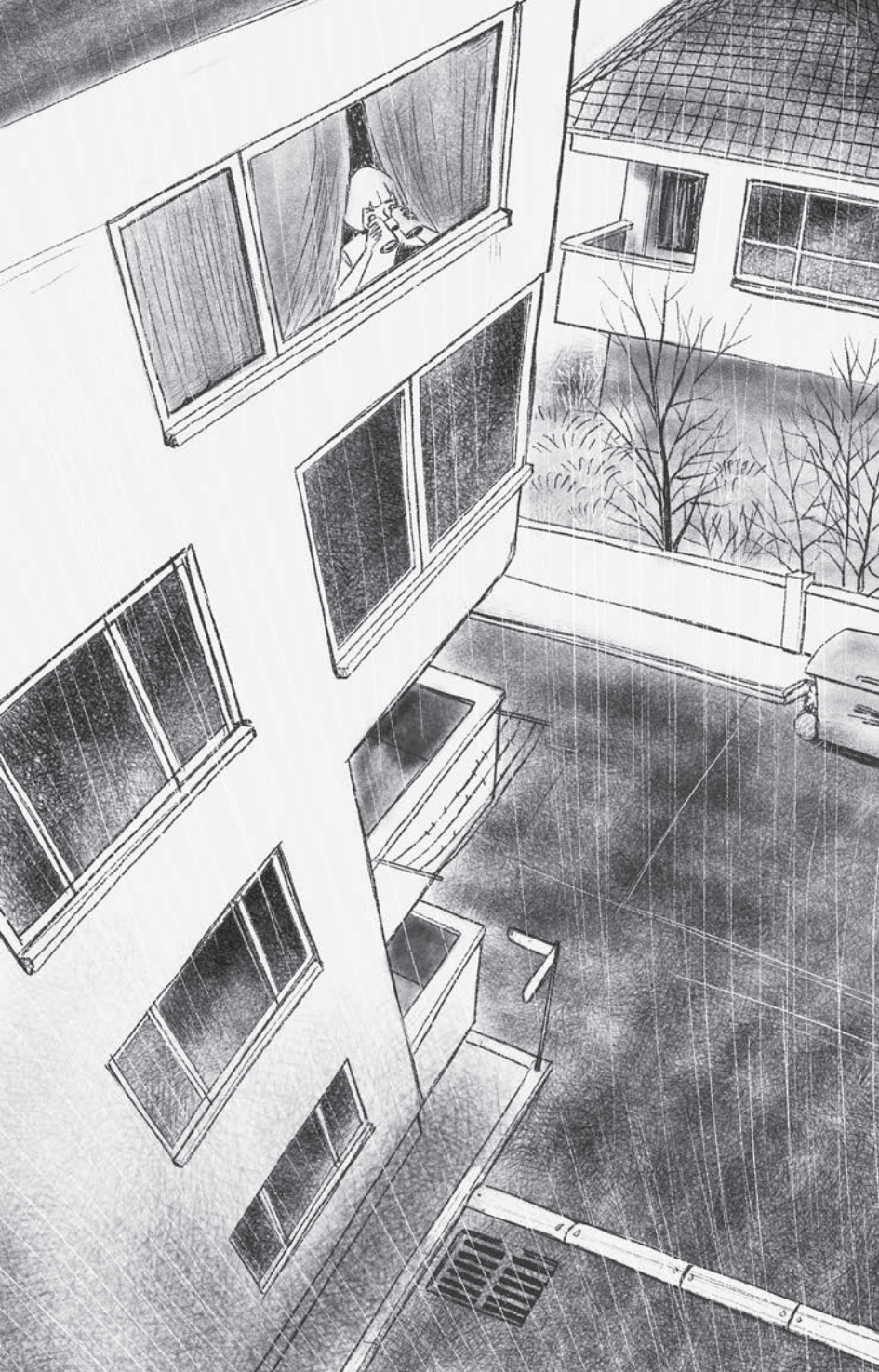
Delikten çıkan son karıncaıyla birlikte sürü tamamlanınca hepsi birden tempo tutmaya başladılar:

“Ar-tık ha-yal e-de-mi-yor-sun! Ar-tık ha-yal e-de-mi-yor-sun!”

“Susuuun!” deyince elindeki oyuna kilitlenmiş kardeşi Tarık cevap verdi:

“Sen bana karışamazsın abla! İstedğim gibi konuşurum. Gelin bakalım minik karıncalar bu yemler sizin için.”

Yerinden sıçradı Bahar. Tarık ise bir yandan oyun oynuyor bir yandan da Bahar'a laf yetiştiriyordu. Oyuna öyle dalmıştı ki ne ablası Bahar'ı görüyor ne de duyuyordu.

Bu İŖte Bir Tuhaflık Var

Uzunca bir süredir bu oyuna kaptırmıŖtı kendini Tarık. Oyunun kuralına göre her oyuncuya boş bir arazi veriliyordu. Oyuna, isteyen ufak bir kümes kurmakla isteyen de bütçesine uygun tohumu ekmekle baŖlıyordu. Her gün hayvanları beslemek, tarla veya bahçe yapılmıŖsa bitkilerin bakımıyla ilgilenmek gerekiyordu. Günü gününe bakılmazsa tavuklar birer birer eksiliyor yahut meyveler dallarında çürüyordu. İŖe önce domates yetiŖtirmekle baŖlamıŖtı Tarık. Sonra iŖlerini büyütüp karpuz, göbek göbek lahana, salkım salkım üzüme geçmiŖti. Ama iŖleri bir süre sonra sarpa sarmıŖtı belli ki. Ŗimdi kaŖlarını çatmıŖ, dilini dıŖarı çıkarmıŖ, öfkeli öfkeli soluyordu.

“Ŗu böceklerden bıktım! Yeter, her yeri sardılar! Of, günlerdir uğraŖıyorum ben bu bahçeyle.”

Bahar, alnını yasladığı yerden başını doğrultup donuk bakışlarla kardeşine döndü. “Her saniye bir böcek sayesinde on yeni bitki tohumu oluştuğunu biliyor musun?” diyecek oldu ama sonra vazgeçti.

“Bıktım diyorum bıktım! Aaaayyyy!...”

Bağırırken Tarık, hırçınlaşıyordu. Bahar, yüzünü buruşturdu. Son zamanlarda Tarık’la karşılıklı konuşabilmişler miydi? En son ne zaman küçüklüklerindeki gibi oyuncaklardan hayvan çiftlikleri, pastane, park yaptıklarını hatırlayamadı. Hatta Tarık’ın çocukluğunu bile hatırlamakta zorlandı. O sırada yanında telefonuna odaklanmış bu yabancı çocukta tuhaf hâller olmaya başlamıştı.

Bahar, yerinden sıçradı. Tarık’ın bu hâline daha fazla dayanamadı ve kalkıp odadan çıktı.

Ablası Defne, telefonla mutfakta epeydir konuşuyordu. Konuşurken kendinden geçiyor, arada kahkahalar atıyor, sonra üzüldüğünü belli eden bir sesle ah vah ediyordu. Her gün o kadar çok arkadaşıyla konuşuyordu ki artık her birinin hayatını ailecek tüm detaylarıyla biliyorlardı.

Kim kiminle nereye gitmiş, kimler kimlerle tartışmış, yeni gelenler nereden gelmiş... Bu konuşmalar sebebiyle bazen akşam yemeklerine bile gelmez olmuştu. Bu yüzden anne ve babasıyla sıkça tartışıyordu. Yine de meraklı Bahar, ablasının konuşmalarına kulak misafiri olmaktan geri kalmıyordu. Mutfak tezgâhının üzerindeki cips paketini alıp yiyor gibi yaptı. Kulağı ablasının telefon konuşmasındaydı.

“Ah canım sana söylüyorum ya, burada kalarak ne doğru düzgün bir hayat sürersin ne de bir iş bulup kendi yaşamını kurabilirsin. Biz, bu şehre fazla geliyoruz, inan. Zaten şurada birkaç ay kaldı sınava. Sonra ver elini...”

Defne, neden yanlarından gidip uzaklaşmak istiyordu? Kocaman bir evleri, geniş, renkli, ferah odaları, boydan pencereleri, dev ekranlı televizyonları, dilediğini yiyip içebileceği buzdolapları vardı. Neyine yetmiyordu acaba bunlar? Ama Bahar bu konuyu biraz daha düşününce ablasına hak verir gibi oldu. Bunca eşyanın arasında ne yapsalar, yine dört duvar arasında kalıyorlardı. Bahar bir an kendini el ve ayak bileklerinden, duvarlara zincirlenmiş gibi hissetti. Dahası, zincirlerin ağırlığını hissediyor, şingirtileri duyuyordu sanki. Evet evet! Ellerinde sahiden zincirler vardı. Ayaklarını kırmılatmak istedi, onlar da bir adım ileri gitmiyordu. Korkuya kapıldı. Hemen ablasına seslendi:

“Hey! Abla, buraya bak! Ellerimle ayaklarıma bak!”

Yerinde zıplıyor, ellerini havaya kaldırıyor, sallıyor, Defne'nin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Ancak Defne, telefon konuşmasına kendini öyle kaptırmıştı ki ne Bahar'ın gördüğü zincirlerden haberi vardı ne de çağrıldığını duyuyordu.

“Ah canım! Sahiden mi? Yok artık! Ay kız neler diyorsun? Biliyorum sabretmesi zor ama... Zaten şurada birkaç ay kaldı sınava. Sonra ver elini...”

“Abla gitme! Bana yardım et! Ellerimle ayaklarımı kı-
mıldatamıyorum, zincirlerimi çöz!”

Defne deminden beri tezgâh taburesinin üzerinde dur-
madan zıplayan, bas bas bağırın Bahar’a döndü. Telefon-
daki kişiye huzursuz bir sesle, “Bir dakika şekerim.” dedi.
Kaşlarının ortasında çoktan sert bir çizgi oluşmuştu.

“Ne var Bahar, Allah aşkına? Şurada arkadaşım ile iki
dakika konuşturmuşsun. Ne diye bağırıp duruyorsun?”

“Abla ellerime baksana! Görmüyor musun? Buraya zin-
cirlendim kurtulamıyorum. Yardım et!”

Defne, bir müddet donuk bakışlarla Bahar’ı süzdü. İçin-
den, ne zaman büyüyecek bu çocuk, diye geçirdi. Sonra
telefona geri döndü.

“Ay bir an önce şu yıl sonu gelse de uzaklaşsak bura-
lardan. Artık daha fazla dayanamayacağım.” Telefondaki
arkadaşı da Defne’ye arka çıkıyordu.

Bahar fena hâlde bozulmuştu. Umursamaz bir tavırla
mutfaktan çıkıp giden ablasının ardından bakakaldı. İyi
de kalın zincirleri nasıl görmemişti Defne? Şingirtisini da
mı duymamıştı? Neden sonra Bahar, hayal kırıklığını bir
kenara bırakıp el ve ayak bileklerine tekrar baktı. Ger-
çekten de ortada zincir falan olmadığını gördü. Oysa biraz
önce zincirlerin ağırlığından adım bile atamayan, ta kendisi
değil miydi? “Bana neler oluyor böyle?” diye yeni bir korku
kapladı içini.